

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 15Co/171/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1614212317
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 06. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mária Hajdínová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2019:1614212317.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Márie Hajdínovej a členov senátu JUDr. Evy Mészárosovej a JUDr. Silvie Walterovej v právnej veci žalobcu: Štátny fond rozvoja bývania, Bratislava, Lamačská cesta č. 8, IČO: 31 749 542, zastúpený spoločnosťou: GARAJ & Partners s.r.o., Bratislava, Jozefská č. 3, IČO: 35 951 125, za ktorú koná JUDr. Marian Garaj, proti žalovanému: K. D. , narodený dňa XX.X.XXXX, bytom K., N. D. č. XXXX/XX, o zaplatenie sumy XX.XXX,XX € s príslušenstvom a zmluvnej pokuty, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Malacky zo dňa 29. marca 2017, č.k. 7 C 266/2016-112, takto

rozhodol:

I. Rozsudok Okresného súdu Malacky zo dňa 29. marca 2017, č.k. 7 C 266/2016-112,
- vo výroku, ktorým súd v prevyšujúcej časti žalobu zamietol, m e n í tak, že žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi sumu 481,38 € do troch dní od právoplatnosti rozsudku; vo zvyšku p o t v r d z u j e ;
- vo výroku, ktorým súd povolil žalovanému priznanú sumu zaplatiť v pravidelných mesačných splátkach po 150,- € počnúc právoplatnosťou rozsudku pod stratou výhody splátok, m e n í tak, že žalovaný je p o v i n n ý svoju povinnosť splniť do troch dní po právoplatnosti rozsudku;
- vo výroku o trovách konania m e n í tak, že žalobcovi p r i z n á v a nárok na náhradu trov konania pred súdom prvej inštancie v rozsahu 100 %.

II. Žalobcovi p r i z n á v a nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Malacky rozsudkom zo dňa 29.3.2017, č.k. 7 C 266/2016-112, I. uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi istinu v sume XX.XXX,XX € spolu so zmluvným úrokom v sume XXX,XX €, s úrokom z omeškania v sume XXX,XX €, s úrokom z omeškania vo výške 8,05 % ročne zo sumy X.XXX,XX € od 6.11.2014 do 6.2.2015 v sume XX,XX €, s úrokom z omeškania vo výške X,XX % ročne zo sumy 12.219,32 € od 7.2.2015 do zaplatenia, zmluvnú pokutu v sume X.XXX,XX €; II. povolil žalovanému priznanú sumu uhrádzať v pravidelných mesačných splátkach po XXX,- € vždy do 20. dňa každého mesiaca, počnúc právoplatnosťou rozsudku, pod stratou výhody splátok, s tým, že nezaplatením č o i len jednej splátky riadne a včas sa stáva splatný celý dlh; III. v prevyšujúcej časti žalobu zamietol; IV. žalobcovi priznal náhradu trov konania v rozsahu 94 %, o ktorých výške rozhodne po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí; V. žalovanému uložil povinnosť zaplatiť súdny poplatok v sume XXX,- € podľa priloženého platobného predpisu v lehote 15 dní od právoplatnosti rozsudku. Vychádzal zo žaloby doručenej súdu dňa 20.11.2014, ktorou sa žalobca pôvodne domáhal zaplatenia sumy X.XXX,XX € spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,05 % ročne zo sumy X.XXX,XX € od 6.11.2014 do zaplatenia, náhrady trov konania, na tom skutkovom základe, že so žalovaným uzavrel zmluvu o poskytnutí podpory vo forme úveru č. XXX/XXXX/XXXX, na základe ktorej bola žalovanému poskytnutá podpora vo forme úveru v sume XX.XXX,XX € (XXX.XXX,- Sk) s dobou splatnosti 23 rokov. Poskytnutý úver mal žalovaný splatiť pri základnej úrokovej sadzbe

vo výške 3,6 % formou mesačných splátok po XXX,XX € (X.XXX,-- Sk) vždy do 15. kalendárneho dňa mesiaca počas celej lehoty splatnosti úveru. Žalovaný bol však v omeškaní so zaplatením mesačných splátok poskytnutého úveru, preto žalobca vyzval žalovaného na úhradu zameškaných splátok, na čo však žalovaný nereagoval. Podaním doručeným súdu dňa 9.3.2015 žalobca rozšíril žalobu a domáha sa zaplata istiny v sume XX.XXX,XX €, zmluvného úroku v sume XXX,XX €, vyčísleného úroku z omeškania v sume XXX,XX €, zmluvnej pokuty v sume X.XXX,XX €, úroku z omeškania vo výške 8,05 % ročne zo sumy X.XXX,XX € od 6.11.2014 do 7.1.2015, t.j. v sume XX,XX €, úroku z omeškania vo výške 8,05 % ročne zo sumy XX.XXX,XX € od 8.1.2015 do zaplata, náhrady trov konania. Žalobca odstúpil od predmetnej zmluvy listom zo dňa 22.12.2014 v súlade s čl. VIII. bod 8.4 zmluvy, čím sa stal celý dlh žalovaného splatným. Zmluvnú pokutu si uplatnil podľa čl. VIII. bod 8.5 ako 10 % z celej dlžnej sumy. Ďalším podaním doručeným súdu dňa 23.8.2016 žalobca naďalej sa domáha zaplata istiny v sume XX.XXX,XX €, zmluvného úroku v sume XXX,XX €, vyčísleného úroku z omeškania v sume XXX,XX €, zmluvnej pokuty v sume X.XXX,XX €, úroku z omeškania vo výške 8,05 % ročne zo sumy X.XXX,XX € od 6.11.2014 do 6.2.2015 v sume XX,XX €, úroku z omeškania vo výške 8,05 % ročne zo sumy XX.XXX,XX € od 7.2.2015 do zaplata, zmluvného úroku vo výške 3,6 % ročne zo sumy nesplatennej istiny XX.XXX,XX € od 6.2.2015 do zaplata a nákladov spojených s uplatnením pohľadávky v sume XXX,XX €. Podľa názoru žalobcu žalovaný je i po odstúpení od zmluvy povinný platiť zmluvné úroky, ako aj úroky z omeškania. Náklady spojené s uplatnením pohľadávky predstavujú sumu XXX,XX € podľa § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka a pozostávajú z odmeny za dva úkony právnej služby - výzva na úhradu zo dňa 27.6.2014 v sume XXX,XX € (úkon právnej služby v sume XX,XX €, režijný paušál X,XX € + DPH v sume XX,XX €), odstúpenie od zmluvy zo dňa 22.12.2014 v sume XXX,XX € (úkon právnej služby v sume XXX,XX €, režijný paušál 8,04 € + DPH v sume XX,XX €). Ku zmene žaloby došlo so súhlasom súdu.

2.1. Súd prvej inštancie tak rozhodol po tom, ako z vykonaného dokazovania mal preukázaný nasledovný skutkový stav veci. Žalobca (veriteľ) je štátny účelový fond, právnická osoba zriadená osobitným zákonom a súčasne finančná inštitúcia slúžiaca na implementáciu nástrojov finančného inžinierstva podľa osobitného predpisu. So žalovaným (dlžníkom) podľa zákona č. 124/1996 Z.z. o Štátnom fonde rozvoja bývania dňa 15.12.2000 uzatvoril zmluvu č. XXX/XXXX/XXXX o poskytnutí podpory vo forme úveru, na základe ktorej žalovanému poskytol podporu vo forme úveru v sume XX.XXX,XX € (XXX.XXX,-- Sk) s dobou splatnosti 23 rokov za účelom prestavby rodinného domu, resp. financovanie prestavby rodinného domu - samostatnej bytovej jednotky špecifikovanej v čl. I. zmluvy. Poskytnutý úver mal žalovaný splatiť pri základnej úrokovej sadzbe vo výške 3,6 % ročne formou mesačných splátok po XXX,XX € (X.XXX,-- Sk) vždy do 15. kalendárneho dňa mesiaca počas celej lehoty splatnosti úveru. Prvá splátka sa zmysle čl. IV. bod 4.4 zmluvy stala splatnou 3 mesiace po uzatvorení zmluvy (v marci 2001). Žalovaný spočiatku úver riadne splácal, pričom v roku 2006 sa prvý krát dostal do omeškania s dlžnou splátkou. Od roku 2009 platil splátky úveru nepravidelne v rôznej výške a v roku 2014 prestal úver splácať úplne. Uhradil 140 splátok ku dňu 11.12.2014, ktorými bola splatená istina v sume X.XXX,XX €, zmluvné úroky v sume X.XXX,XX €, pričom k tomuto dňu predstavovala nesplatená istina sumu XX.XXX,XX €. Žalobca vyzval výzvou na úhradu zo dňa 27.6.2014 žalovaného na úhradu zameškaných splátok v sume X.XXX,XX €. Následne listom zo dňa 22.12.2014 žalobca žalovanému oznámil, že ku dňu 12.12.2014 je v omeškaní s úhradou 24 splátok v sume X.XXX,XX €, na základe čoho odstúpil od úverovej zmluvy v zmysle čl. VIII. bod 8.4 zmluvy, vyzval žalovaného na úhradu nesplatennej istiny v sume XX.XXX,XX €, nesplatených zmluvných úrokov v sume XXX,XX €, nesplatených úrokov z omeškania v sume XXX,XX €, všetko v lehote 5 dní od doručenia výzvy. Žalovanému bolo odstúpenie od úverovej zmluvy doručené dňa 7.1.2015. Dlžná suma ku dňu 12.12.2014 predstavuje sumu X.XXX,XX € ako 24 omeškaných splátok, zosplatená istina ku dňu 12.12.2014 predstavuje sumu XX.XXX,XX €. Suma XXX,XX € predstavuje zmluvný úrok vo výške 3,6 % ročne z istiny XX.XXX,XX € za 762 omeškaných dní a suma XXX,XX € je vyčíslený úrok z omeškania 8,5 % ročne zo sumy omeškaných splátok X.XXX,XX € za 268 omeškaných dní. Zmluvnú pokutu si žalobca uplatnil v zmysle čl. VIII. bod 8.5 zmluvy ako 10 % zo sumy 13.150,87 € (istina XX.XXX,XX € a suma vyčíslených úrokov z úveru XXX,XX €), teda v sume X.XXX,XX €.

2.2. Nadväzne na ustanovenie § 12 ods. 1, ods. 2, § 13 ods. 3 zákona č. 124/1996 Z.z. o Štátnom fonde rozvoja bývania v znení účinnom ku dňu uzatvorenia zmluvy, § 497, § 506 Obchodného zákonníka, § 544 ods. 2, § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, § 10c ods. 1, § 3 ods. 1 nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z.z., súd prvej inštancie dôvodil, v zhode so žalobcom, že v danom prípade nejde o zmluvu spotrebiteľskú, keďže žalobca nespĺňa pojmové znaky dodávateľa ako subjektu spotrebiteľských právnych vzťahov [žalobca o.i. najmä nie je subjektom, ktorý cielene vytvára zisk, resp. ktorý by bol

oprávnený svoje zdroje (zisk) vyplácať svojmu vedeniu, resp. zamestnancom, teda u žalobcu absentuje hlavný účel podnikateľskej a obchodnej činnosti], a tiež úver poskytnutý žalobcom ako veriteľom žalovanému ako dlžníkovi napĺňa pojmové znaky úveru, ktorý nie je v zmysle ustanovenia § 1 ods. 3 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch spotrebiteľským úverom, žalobcu nie je možné subsumovať pod pojem dodávateľa tak, ako to má na mysli ustanovenie § 52 ods. 3 Občianskeho zákonníka. Žalovaný nároky žalobcu po vecnej ani po právnej stránke nesporeoval, preto žalobcom predložené skutkové tvrdenia súd považoval za nesporné.

2.3. Žalobca popri istine uplatnil aj úroky z omeškania formou 1/ vyčísleného úroku z omeškania vo výške 8,05 % ročne z dlžných splátok (X.XXX,XX €) do odstúpenia od zmluvy v sume XXX,XX €, 2/ vyčísleného úroku z omeškania vo výške 8,05 % ročne zo sumy X.XXX,XX € od 6.11.2014 do 6.2.2015 v sume XX,XX €, 3/ úroku z omeškania vo výške 8,05 % ročne zo zosplatennej istiny úveru v sume XX.XXX,XX € od 7.2.2015 do zaplatenia. V konaní zostalo nepochybné, že žalovaný je v omeškaní s plnením peňažného dlhu, preto mu súd priznal úroky z omeškania podľa vyčíslenia. Pri určení výšky úroku z omeškania vychádzal súd zo základnej úrokovej sadzby Európskej centrálnej banky, ktorá ku dňu 12.1.2015 (prvý deň omeškania žalovaného s dlžnou sumou, t.j. deň nasledujúci po uplynutí lehoty na plnenie zosplateného úveru) predstavovala 0,05 % ročne (0,05 % + 8 % = 8,05 %), žalobcovi tak vzniklo právo na úrok z omeškania vo výške 8,05 % ročne. Žalobca si riadne vyčíslil úrok z omeškania z dlžných splátok tak, ako to vyplýva z histórie pohybov na účte a výpisu z úverového účtu, a to odo dňa ich splatnosti do odstúpenia od zmluvy, teda za 268 dní omeškania v celkovej sume XXX,XX €. Žalobca ďalej riadne vyčíslil úrok z omeškania vo výške 8,05 % ročne zo sumy X.XXX,XX € od 6.11.2014 do 6.2.2015 v sume XX,XX €, keďže aj v tomto období bol žalovaný v omeškaní so zaplatením sumy X.XXX,XX €. Žalobca vyzval žalovaného na zaplatenie zosplateného úveru v lehote 5 dní od obdržania výzvy žalovaným (dňa 7.1.2015), teda do 12.1.2015. Úrok z omeškania zo zosplatennej istiny úveru prisúdil súd žalobcovi od žiadaného dňa 7.2.2015 do zaplatenia. Zaplatenie dlhu žalovaným v splátkach súd prvej inštancie odôvodnil ustanovením § 232 C.s.p. dôvodiac, že žalovaný nie je schopný zaplatiť celú dlžnú sumu naraz. Dodal zároveň, že porušením tejto povinnosti stratí výhodu splátok, a tým sa stane splatný celý dlh.

2.3.1. Súd prvej inštancie zamietol žalobu v časti žalobcom uplatneného kontinuálneho zmluvného úroku vo výške 3,6 % ročne zo zosplatennej istiny od 6.2.2015 do zaplatenia. Zostalo nepochybné, že strany sporu si dojednali zmluvný úrok vo výške 3,6 % ročne. Žalobca však v zmysle zmluvných dojednaní zosplatil celý úver. Vychádzal pritom z uznesenia Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 18.9.2012, sp.zn. IV.ÚS 476/2012, v ktorom „ústavný súd odobril“ názor odvolacieho a prvostupňového súdu, podľa ktorého veriteľovi patria úroky len do splatnosti dlhu, následne sa dlžník dostáva do omeškania a je povinný platiť iba úroky z omeškania (R 59/1998, 4 Obo 143/1998). Veriteľ má právo na zaplatenie zmluvných úrokov len do vyhlásenia predčasnej splatnosti s tým, že následne už právo na dohodnutý úrok z úveru nevzniká, iba právo na úrok z omeškania; konštatoval, že by namietané rozhodnutie bolo možné považovať za svojvoľné, alebo zjavne neodôvodnené, resp. žeby popieralo zmysel práva na súdnu ochranu.

2.3.2. Súd prvej inštancie žalobu zamietol aj v časti týkajúcej sa zaplatenia sumy XXX,XX € rovnajúcej sa nákladom spojeným s uplatnením pohľadávky s odkazom na ustanovenie § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka. Mal za to, že žalobca nepreukázal, že by mu uvedené náklady v uplatnenej sume skutočne vznikli, resp. že takéto náklady na uplatnenie práva žalobca skutočne vynaložil.

2.4. Výrok o nároku na náhradu trov konania súd prvej inštancie odôvodnil ustanovením § 255 ods. 2, § 262 ods. 1 C.s.p. a vypočítal čistý úspech žalobcu vo výške 94 % (97 % - 3 %). Žalobca sa domáhal zaplatenia sumy spolu XX.XXX,XX € (istina, zmluvná pokuta, vyčíslený úrok a úrok z omeškania, príslušenstvo), úspešný bol v časti týkajúcej sa zaplatenia sumy XX.XXX,XX € (istina, zmluvná pokuta, vyčíslený úrok a úrok z omeškania) čomu sa rovná 97 %, neúspešný bol v časti týkajúcej sa zaplatenia sumy XXX,XX € (3 %).

2.5. Výrok o povinnosti žalovaného zaplatiť súdny poplatok za žalobu v sume XXX,-- € súd odôvodnil položkou č. 1 písm. a/ sadzobníka súdnych poplatkov, ktorý je prílohou zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch (6 % zo sumy XX.XXX,XX € ako istina a zmluvná pokuta), keďže žalobca je od platenia súdneho poplatku oslobodený a žalobe bolo vyhovené (§ 2 ods. 2, § 4 ods. 2 zákona písm. a/ č. 71/1992 Zb.).

3. Proti tomuto rozsudku vo výrokoch v poradí druhý, tretí, štvrtý [ktorým súd povolil žalovanému splniť povinnosť v splátkach po XXX,-- € mesačne vždy do 20. dňa každého mesiaca počnúc právoplatnosťou rozsudku pod stratou výhody splátok; ktorým v prevyšujúcej časti žalobu zamietol (v časti týkajúcej sa zaplatenia zmluvného úroku vo výške 3,6 % ročne zo sumy XX.XXX,XX € od 6.2.2015 do zaplatenia;

nákladov spojených s uplatnením pohľadávky v sume XXX,XX €); vo výroku o trovách konania] podal včas odvolanie žalobca dôvodiac ustanovením § 365 ods. 1 písm. f/, h/ C.s.p. (súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam; rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci).

3.1. V súvislosti s prevzatím veci si uplatnil nárok na náhradu nákladov spojených s uplatnením pohľadávky v sume XXX,XX € (za výzvu na úhradu dlhu v sume XXX,XX €, za odstúpenie od zmluvy o úvere v sume XXX,XX €). V tejto súvislosti zdôraznil ustanovenie § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka, vyhlášku č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb, uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 3M Cdo 17/2010 a z neho osobitne „Na účely určenia výšky odmeny advokáta za ním poskytnutú právnu službu je rozhodujúci moment vykonania každého jednotlivého úkonu právnej služby, teda nie moment, keď advokát začal poskytovať právne služby.“; uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 3M Obdo 2/2010 (ktoré súčasne predložil) a z neho osobitne „V zmysle § 121 Občianskeho zákonníka sú náklady spojené s uplatnením pohľadávky jej príslušenstvom. Ak teda žalobca využil na vymoženie svojej pohľadávky od žalovaného, ktorý bol v omeškaní s platením svojho splatného záväzku, právne služby advokáta, zaplatená odmena advokátovi za takúto pomoc nepochybne predstavuje náklady spojené s uplatnením takejto pohľadávky. Nárok na zaplatenie príslušenstva pohľadávky podľa § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka je nárokom hmotno-právnym. V danej veci preto nemožno odmenu zaplatenú za poskytnutie právnej pomoci advokátovi považovať za trovy súdneho konania tak, ako to predpokladá ustanovenie § 137 O.s.p. Charakter nákladov spojených s uplatnením pohľadávky podľa § 121 ods. 3 O.s.p. má aj odmena za poskytnutú právnu pomoc zaplatená pred uplatnením samotnej pohľadávky na súde.“.....„Náklady spojené s uplatnením pohľadávky sú najmä trovy vzniknuté v súvislosti s uplatnením pohľadávky, a to aj v predsúdnom štádiu, pričom sa jedná najmä o náklady, ktoré priamo súvisia s uplatnením pohľadávky. Tieto náklady sa musia týkať splatnej pohľadávky a musia byť účelne vynaložené na to, aby sa dali úspešne uplatniť aj v súdnom spore ako hmotnoprávny nárok odlišný od trov konania.“... „Uvedený záver vyplýva aj z článku 3 bod 1 písm. e) Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2000/35/ES z 29. júna 2000 o boji proti oneskoreným platbám v obchodných transakciách, podľa ktorého, okrem prípadov, keď dlžník nie je zodpovedný za omeškanie, veriteľ je oprávnený od dlžníka požadovať primeranú náhradu všetkých svojich opodstatnených nákladov na vymáhanie vzniknutých v dôsledku dlžníkovho omeškania. Tieto náklady na vymáhanie musia zodpovedať princípom transparentnosti a proporcionality, pokiaľ ide o daný dlh.“ Odvolateľ ďalej dôvodil, že preukázal vznik nákladov spojených s uplatnením predmetnej pohľadávky, vykonal len také úkony, ktoré boli nevyhnutné na účelné uplatnenie a bránenie práva žalobcu s poukazom na zmluvu (bod 8.4), zákon č. 374/2014 Z.z. o pohľadávkach štátu (napr. § 4 ods. 1 písm. a/).

3.2. Pred odstúpením od zmluvy zaslal žalovanému výzvu na plnenie, kde ho upozornil o omeškaní s úhradou, upozornil ho, že v prípade neuhradenia omeškanej sumy v stanovenej lehote môže sa dlh navýšiť o ďalšie náklady spojené s uplatnením pohľadávky. Od zmluvy odstúpil podaním zo dňa 22.12.2014, ktoré žalovaný prevzal dňa 7.1.2015. Odstúpenie od zmluvy podľa Obchodného zákonníka má účinky ex nunc, teda že zánik zmluvy nastáva k dobe účinnosti odstúpenia od zmluvy. Vtedy zanikajú práva vyplývajúce priamo z obsahu zmluvy, ale nie práva, ktoré vznikli v dôsledku porušenia zmluvy. Požiadavka vrátiť peňažné prostriedky poskytnuté na základe úverovej zmluvy nezaniká a nezanikne ani zabezpečenie tejto pohľadávky, nezanikla zmluva, ale len niektoré povinnosti zo záväzkového vzťahu. Dôvodí, že ustanovenie § 506 Obchodného zákonníka je lex specialis k všeobecným ustanoveniam Obchodného zákonníka o odstúpení od zmluvy, dôvodne si uplatňuje okrem úroku z omeškania aj zmluvy úrok vyplývajúci z čl. IV. zmluvy o úvere. Z citovaného zákonného ustanovenia vyplýva oprávnenie veriteľa požadovať vrátenie dlžnej sumy aj s úrokmi. Povinnosť platiť úrok z nevrátenej časti úveru vyplýva zo zmluvy o úvere a trvá, resp. pokračuje, aj po účinnosti odstúpenia veriteľa od zmluvy. Z daného vyvodil, že v prípade odstúpenia od zmluvy mu patria úroky až do zaplatenia dlžnej sumy a nielen kapitalizované úroky ku dňu odstúpenia od zmluvy. Žalovaný má totiž naďalej v držbe jeho peňažné prostriedky, môže s nimi disponovať až do ich vrátenia. Citované zákonné ustanovenie požaduje po odstúpení od zmluvy vrátiť nielen dlžnú sumu, ale aj úroky ako cenu poskytnutých peňazí. Preto je opodstatnené, aby po odstúpení od zmluvy o úvere podľa § 506 Obchodného zákonníka dlžník naďalej platil úroky z úveru, aj úroky z omeškania, ktoré sú buď zmluvne dojednané alebo zákonné (§ 369 ods. 1 Obchodného zákonníka). V opačnom prípade by sa ako veriteľ dostal do horšieho postavenia ako dlžník. V tejto súvislosti odkázal na rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky zo dňa 9.2.2010, sp.zn. 33 Cdo 113/2008. Podľa rozsudku Krajského súdu Banská Bystrica sp.zn. 43 Cob 239/2015 „Pri odstúpení veriteľa od zmluvy z dôvodu omeškania dlžníka s vrátením splátok má veriteľ právo žiadať vrátenie dlžnej sumy aj s úrokmi. Povinnosť platiť úroky z nevrátenej časti úveru vyplýva zo

zmluvy o úvere, a trvá, teda pokračuje aj po účinnosti odstúpenia veriteľa od zmluvy. Ako na to poukázal aj žalobca v podanom odvolaní, opačným výkladom, teda, že po odstúpení veriteľa od zmluvy nemá tento právo na úroky z úveru z nesplatenej časti úveru by sa postavenie dlžníka porušením povinnosti z jeho strany fakticky zlepšilo, keby nebol povinný uhrádzať spolu s nesplateným zostatkom úveru aj úroky z úveru. Úroky z úveru predstavujú cenu, za ktorú veriteľ úver dlžníkovi poskytol, a pokiaľ dlžník tento úver nevráti, má veriteľ právo aj na úroky z veru tak, ako to bolo dohodnuté. Toto právo vyplýva veriteľovi priamo zo zákona, z cit. úpravy § 506 Obchodného zákonníka, bez ohľadu na to, že v čl. VII. bod 6 úverovej zmluvy uzavretej v tomto prípade bolo výslovne dohodnuté, že odstúpením od zmluvy nezaniká právo veriteľa požadovať zmluvne dohodnuté úroky až do zaplatenia celej pohľadávky.“ Podľa uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 4 Obo 143/1998 „Zmluvou o úvere sa dlžník zaväzuje vrátiť poskytnuté peňažné prostriedky a zaplatiť úroky. Úroky sú súčasťou peňažného záväzku dlžníka, preto dôsledkom omeškania s ich platením je zo zákona vyplývajúca povinnosť platiť úroky z omeškania. Keďže úroky z úveru sú súčasťou peňažného záväzku, s omeškaním s úhradou týchto úrokov vzniká veriteľovi právo na úroky z omeškania (nejde teda o tzv. úroky z úrokov, teda nejde o úroky z omeškania z úrokov z omeškania, čo prípustné nie je).“

3.3. Odvolateľ nesúhlasí ani s poskytnutou možnosťou žalovanému splácať dlh v splátkach po XXX,-- € mesačne. Prieči sa to ustálenej rozhodovacej praxi súdov. Súd by mal vziať do úvahy, že výška určených splátok má byť primeraná, aby dlh s príslušenstvom bol splatený najneskôr v lehote troch rokov od právoplatnosti rozsudku aj napriek autoritatívnemu výroku o tom, že omeškanie s uhradením jednej splátky má za následok zročnosť celého dlhu. V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Trnave sp.zn. 10 Co 16/2012. Podľa rozhodnutia súdu napadnutým rozsudkom by len istina bez príslušenstva bola uhradená za viac ako 81 mesiacov. Súd tiež pochybil, keď vychádzal iba z tvrdení žalovaného, bez preukázania týchto tvrdení. Dôvodil čl. 2 ods. 2, ods. 3 zákona č. 160/2015 Z.z. (Civilný sporový poriadok).

3.4. Má za to, že jeho nárok na zaplatenie žalovanej sumy spolu s príslušenstvom po pripustení zmeny žaloby je dôvodný v celom rozsahu, a tak mu patrí nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Nesúhlasí preto s čiastočným úspechom v konaní vyčísleným súdom vo výške 94 %. V tejto súvislosti zdôraznil ustanovenie § 18 zákona č. 586/2003 Z.z. o advokácii, § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka, uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 23.5.2012, sp.zn. 3M Cdo 17/2010, nález Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 16.5.2012, sp.zn. I. ÚS 119/2012, zo dňa 31.7.2008, sp.zn. IV. ÚS 147/08, uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 23.2.2011, sp.zn. 5M Cdo 7/2010, 5M Cdo 18/2010, sp.zn. 7 Cdo 129/2011. Odvolaciemu súdu navrhol rozsudok súdu prvej inštancie v odvolaní napadnutom rozsahu zmeniť tak, že uloží žalovanému povinnosť zaplatiť mu zmluvný úrok vo výške 3,6 % ročne zo sumy XX.XXX,XX € od 6.2.2015 do zaplatenia, ďalej náklady spojené s uplatnením pohľadávky vo výške XXX,XX €, prizná mu nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Žiadal priznať nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %, ktoré súčasne vyčíslil.

4.1. Podaním zo dňa 8.6.2017 žalobca predložil súdu rozsudky Okresného súdu Liptovský Mikuláš zo dňa 28.3.2017, sp.zn. 5 C 9/2015, Okresného súdu Michalovce zo dňa 21.4.2017, sp.zn. 8 Csp 132/2016, v ktorých sa ako žalobca domáhal nárokov obdobných ako v predmetnej právnej veci. Z nich vyplýva, že zmluva o poskytnutí podpory nie je spotrebiteľskou zmluvou; nie je typovou ani formulárovou zmluvou z dôvodu, že jej náležitosti vymedzuje zákon; vzťah medzi žalobcom a žalovaným založený zmluvou o poskytnutí podpory je obchodnoprávnym vzťahom; odstúpením od zmluvy o poskytnutí podpory nezaniká nárok žalobcu na zaplatenie zmluvných úrokov; výška zmluvnej pokuty dohodnutá v zmluve o poskytnutí podpory je primeraná s prihliadnutím na hodnotu a význam zabezpečovanej povinnosti; žalobca nevystupuje ako dodávateľ v zmysle Občianskeho zákonníka a ani nekoná v rámci svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Navrhol odvolaciemu súdu rozhodnúť v zmysle jeho odvolacieho návrhu.

4.2. Podaním zo dňa 17.10.2017 žalobca súdu oznámil, že dňa 7.9.2017 bola schválená novela zákona č. 150/2013 Z.z. o Štátnom fonde rozvoja bývania; túto spolu s dôvodovou správou súčasne predložil. V nej zákonodarca explicitne vyložil ustanovenia Občianskeho zákonníka, zákona o spotrebiteľských úveroch v tom zmysle, že úver poskytovaný žalobcom nie je spotrebiteľským úverom podľa zákona o spotrebiteľských úveroch a zmluva o poskytnutí podpory uzatváraná medzi žalobcom a žalovanými nie je spotrebiteľskou zmluvou. Zdôraznil tiež rozsudok Okresného súdu Dunajská Streda sp.zn. 6 C 258/2015; uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 29.3.2012, sp.zn. 5 Cdo 120/2010, z ktorého je zrejmé, že Najvyšší súd Slovenskej republiky viackrát judikoval, že zmluva o poskytnutí podpory uzatvorená medzi žalobcom a žalovaným je absolútnym obchodom, zmluvou o

úvere, a preto aplikáciu Obchodného zákonníka nemožno vylúčiť. Navrhol odvolaciemu súdu rozhodnúť v zmysle jeho odvolacieho návrhu.

4.3. Podaním zo dňa 14.6.2019 žalobca súdu dôvodil, že v aplikačnej praxi súdov dochádza k rozdielnemu a nejednotnému výkladu, či žalobca ako osobitný subjekt zriadený zákonom poskytujúci podporu vo forme úveru v oblasti bytovej politiky má postavenie dodávateľa (napr. uznesenie Krajského súdu v Prešove zo dňa 27.8.2015, sp.zn. 6 Co 204/2015, rozsudok Krajského súdu v Prešove zo dňa 25.4.2016, sp.zn. 7 Co 1/2016, rozsudok Krajského súdu v Nitre zo dňa 4.5.2017, sp.zn. 9 Co 352/2016, rozsudok Krajského súdu v Trnave zo dňa 18.3.2015, sp.zn. 11 Co 359/2014; v nich súd vyslovil, že žalovaná strana v spore vystupuje ako spotrebiteľ a žalobca ako dodávateľ).

Opačný právny názor, že zmluva o poskytnutí podpory vo forme úveru uzatvorená medzi žalobcom ako štátnym účelovým fondom a žalovaným nemajú spotrebiteľský charakter, je vyslovený napr. v uznesení Krajského súdu v Prešove zo dňa 29.6.2017, sp.zn. 9 Co 61/2016, rozsudku Krajského súdu v Prešove zo dňa 29.6.2017, sp.zn. 19 Co 128/2016, v uznesení Krajského súdu v Žiline zo dňa 26.1.2017, sp.zn. 9 Co 277/2016. Predmetnú diskrepanciu a nejednotnosť v rozhodovacej praxi súdov odstraňuje uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 29.4.2019, sp.zn. 4 Cdo 106/2018, ktoré súčasne pripojil. Z neho vyplýva, že spor medzi žalobcom a žalovanými nie je spotrebiteľskej povahy v zmysle ustanovenia § 52 Občianskeho zákonníka; zmluva o poskytnutí podpory vo forme úveru nemá charakter spotrebiteľskej zmluvy podľa § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka; žalobca nevystupuje v postavení dodávateľa podľa § 52 ods. 3 Občianskeho zákonníka, nakoľko jeho činnosť nemá atribúty podnikateľskej činnosti.

4.4. Podaním zo dňa 3.6.2019 žalobca súdu oznámil skutočnosť, že žalovaný splátky XXX,-- € mesačne nerealizuje; poslednú splátku žalovaného eviduje dňa 30.8.2013.

5. Žalovaný odvolanie nepodal, k odvolaniu žalobcu sa nevyjadril.

6. Odvolací súd preskúmal vec súc pritom viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania [§ 470 ods. 1, ods. 2, § 379, § 380 ods. 1 Civilného sporového poriadku (zákon č. 160/2015 Z.z. účinný od 1.7.2016), ďalej len C.s.p., ktorým bol s účinnosťou od 1.7.2016 zrušený zákon č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (O.s.p.)], na jej prejednanie nariadil pojednávanie (§ 385 ods. 1 C.s.p.) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu je dôvodné sčasti.

7. Predmetom vecného a právneho prieskumu odvolacieho súdu bol na základe včas žalobcom podaného odvolania rozsudok súdu prvej inštancie vo výrokoch v poradí druhý, tretí, štvrtý [ktorým súd povolil žalovanému splniť povinnosť v splátkach po 150,-- € mesačne vždy do 20. dňa každého mesiaca počnúc právoplatnosťou rozsudku pod stratou výhody splátok; ktorým v prevyšujúcej časti žalobu zamietol (v časti týkajúcej sa zaplatenia zmluvného úroku vo výške 3,6 % ročne zo sumy XX.XXX,XX € od 6.2.2015 do zaplatenia, nákladov spojených s uplatnením pohľadávky v sume XXX,XX €); vo výroku o trovách konania]. V konaní nebolo sporné už pred súdom prvej inštancie, a aj v odvolacom konaní, že vzťah medzi žalobcom a žalovaným založený zmluvou zo dňa 15.12.2000, č. XXX/XXXX/XXXX, o poskytnutí podpory vo forme úveru uzavretou podľa zákona č. 124/1996 Z.z. o štátnom fonde rozvoja bývaní v znení neskorších predpisov nie je spotrebiteľský vzťah. Ide o vzťah založený úverovou zmluvou, na ktorú sa vzťahujú ustanovenia Obchodného zákonníka. Napriek tomu žalobca niekoľkokrát aj v odvolacom konaní zdôrazňoval, že nejde o vzťah spotrebiteľský; odvolací súd vyvodil, že tým zdôrazňoval nutnosť na predmetný zmluvný vzťah aplikovať Obchodný zákonník a osobitne jeho ustanovenie § 506. Výrok v poradí prvý napadnutého rozsudku je právoplatný a vykonateľný, keďže proti nemu odvolanie podané nebolo a svojou podstatou je výrok, od ktorého sa odvíjajú ostatné výroky rozsudku, aj odvolaním napadnuté. Rovnako je právoplatný a vykonateľný výrok v poradí piaty, o poplatkovej povinnosti žalovaného, keďže ani proti nemu odvolanie podané nebolo.

8.1. Odvolanie žalobcu proti rozsudku vo výroku v poradí druhý, ktorým súd dovolil žalovanému splniť si celú povinnosť v splátkach po XXX,-- € mesačne vždy do 20. dňa každého mesiaca počnúc právoplatnosťou rozsudku pod stratou výhody splátok, je dôvodné. Súdom prvej inštancie pochybil, keď dovolil žalovanému splniť si povinnosť v mesačných splátkach po XXX,-- € počnúc právoplatnosťou rozsudku. Zákonodarcu síce dovoľuje súdu žalovanému povoliť splátky, avšak (len) za predpokladu, že je preto vážny dôvod a ten je preukázaný. V predmetnej právnej veci súd vychádzal len z, všeobecného, tvrdenia žalovaného, že nie je schopný dlžnú sumu, priznanú žalobcovi výrokom v poradí prvým rozsudku, ktorú absolútne nerozporoval, zaplatiť naraz. Pre takéto tvrdenie ale žalovaný neuviedol žiadne relevantné dôvody, tým viac ich nepreukázal. Ani len netvrdil, že za svoje omeškanie nie je zodpovedný. V neprospech žalovaného svedčí aj jeho chovanie spočívajúce v hrubom porušení

zmluvných podmienok spočívajúcich v dlhodobom nesplácaní úveru, tiež skutočnosť, že sám si ani nepamätá, kedy žalobcovi poskytol poslednú splátku; žalobca eviduje od žalovaného poslednú splátku dňa 30.8.2013. Takéto chovanie žalovaného, porušenie povinností dlžníka splniť svoj dlh riadne a včas, nemožno preto zohľadniť v jeho prospech a aj pre nasledujúce obdobie mu poskytnúť rovnakú možnosť splniť dlh v splátkach, ktorú možnosť už ale dlhú dobu bezdôvodne nevyužíva.

8.2. Odvolací súd preto rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku v poradí druhom zmenil a žalovanému uložil povinnosť svoju povinnosť uloženú mu rozsudkom súdu prvej inštancie splniť do troch dní po právoplatnosti rozsudku (§ 388, § 232 ods. 3 C.s.p.).

9.1. Odvolanie žalobcu je rovnako dôvodné vo výroku, ktorým súd prvej inštancie žalobu zamietol v časti týkajúcej sa nákladov spojených s uplatnením pohľadávky v sume XXX,XX €. Súd prvej inštancie v tejto časti len dôvodil, že žalobca nepreukázal, že by mu uvedené náklady v uplatnenej sume skutočne vznikli, resp. že takéto náklady na uplatnenie práva žalobca skutočne vynaložil. Opak je pravdou. Zo spisu nepochybne vyplýva, že žalobca žiada zaplatiť náhradu vynaložených nákladov na uplatnenie pohľadávky prostredníctvom svojho právneho zástupcu, ktoré nemožno subsumovať pod úkony, ktoré upravuje vyhláška č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb (č.l. 48 a nasl. spisu). 1/ Uplatňuje náklady v sume XXX,XX € za výzvu na úhradu zo dňa 27.6.2014 (č.l. 16 spisu) do 7 dní od doručenia výzvy, keď v tom čase bol dlh žalovaného v sume X.XXX,XX € (ich výšku vyrátal obdobným, a najbližším, spôsobom ako trovy právneho zastúpenia a síce podľa vyhlášky č. 655/2004 Z.z. v nadväznosti na podobný úkon; 1 úkon právnej služby v sume XX,XX €, jeden krát paušálna suma náhrad X,XX €, 20 % DPH v sume XX,XX €). 2/ Uplatňuje tiež náklady v sume XXX,XX € za odstúpenie od zmluvy zo dňa 22.12.2014 (č.l. 22 spisu), keď v tom čase bol dlh žalovaného v sume XX.XXX,XX € (výšku nákladov opätovne vyrátal obdobným a najbližším spôsobom ako trovy právneho zastúpenia podľa vyhlášky č. 655/2004 Z.z. v nadväznosti na podobný úkon; 1 úkon právnej služby v sume XXX,XX €, jeden krát paušálna suma náhrad X,XX €, 20 % DPH v sume XX,XX €). Náklady na uplatnenie pohľadávky nepredstavujú trovy právneho zastúpenia, sú hmotnoprávnym nárokom strany sporu (v predmetnej veci žalobcu) v súvislosti s uplatnením si pohľadávky (§ 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka). Žalobca vznik nákladov spojených s uplatnením pohľadávky v sume XXX,XX €, ich existenciu a samotnú výšku preukázal.

9.2. Odvolací súd preto rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku v poradí treťom a v jeho časti týkajúcej sa zamietnutia žaloby na zaplatenie sumy XXX,XX € zmenil a žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi náklady spojené s uplatnením si pohľadávky v sume XXX,XX € do troch dní po právoplatnosti rozsudku (§ 388, § 232 ods. 3 C.s.p.).

10. Odvolanie žalobcu nie je dôvodné vo výroku, ktorým súd žalobu zamietol v časti týkajúcej sa úrokov z úveru za čas od odstúpenia od zmluvy do zaplatenia [kontinuálny zmluvný úrok vo výške 3,6 % ročne zo zosplatennej istiny (podľa tvrdenia a vyčíslenia žalobcu od 6.2.2015 do zaplatenia)].

10.1. Správne súd prvej inštancie uzavrel, že v tejto časti je nárok žalobcu nedôvodný. V konaní zostalo nepochybné, že strany sporu si v zmluve dojednali úrok vo výške 3,6 % ročne počas doby splatnosti úveru 23 rokov (čl. II. zmluvy o poskytnutí podpory vo forme úveru). Žalobca odstúpil od zmluvy v súlade s čl. XIII. bod 8.4. zmluvy a zosplatnil celý úver. Znamená to, že sa tým podstatným spôsobom zmenili podmienky splácania úveru, čo má za následok, že dovtedy nesplatenú časť je žalovaný povinný zaplatiť už nie v splátkach, ale naraz spolu s dohodnutými úrokmi z úveru z nesplatennej časti úveru. Žalobca podaním zo dňa 22.12.2014, ktoré bolo žalovanému doručené dňa 7.1.2015 (č.l. 22, 23 spisu), odstúpil od úverovej zmluvy s tým, že sa celý dlh stáva splatným (XX.XXX,XX € nesplatená istina, XXX,XX € ako nesplatený úrok, XXX,XX € ako úrok z omeškania). Vyzval ho súčasne, aby v lehote 5 dní od doručenia výzvy svoju povinnosť splnil; rovnako v uvedenej lehote aby uhradil vzniknuté trovy právneho zastúpenia žalobcu. Svoju povinnosť tak mal žalovaný splniť do 12.1.2015, čo sa nestalo. Žalobca svoj nárok na úroky z úveru aj po zosplatení do jeho uhradenia opiera o ustanovenie § 506 Obchodného zákonníka.

10.2. Podľa § 506 Obchodného zákonníka v znení účinnom do 30.4.2001 (v čase uzavretia zmluvy o poskytnutí podpory vo forme úveru) ak je dlžník v omeškaní s vrátením viac než dvoch splátok alebo jednej splátky po dobu dlhšiu ako tri mesiace, je veriteľ oprávnený od zmluvy odstúpiť a požadovať, aby dlžník vrátil dlžnú sumu s úrokmi.

10.3. Podľa § 506 Obchodného zákonníka v znení účinnom do 28.4.2015 (v čase odstúpenia žalobcu od zmluvy podaním zo dňa 22.12.2014) ak je dlžník v omeškaní s vrátením viac než dvoch splátok alebo jednej splátky po dobu dlhšiu ako tri mesiace, je veriteľ oprávnený od zmluvy odstúpiť a požadovať, aby dlžník vrátil dlžnú sumu s úrokmi.

10.4. Z citovaného zákonného ustanovenia vyplýva, že dlžník je povinný vrátiť dlžnú sumu spolu s úrokmi. Nevyplýva z neho, žeby veriteľovi patrili úroky z úveru aj po odstúpení od zmluvy a zosplatnení úveru až do jeho úplného zaplatenia (potom už popri úrokoch z omeškania); v predmetnej veci zmluvné úroky vo výške 3,6 % ročne zo sumy XX.XXX,XX € (podľa žalobcu) od 6.2.2015 do zaplatenia. Ustanovenie je jasné, presné, nezávadá k rôznym výkladom. Názor prezentovaný žalobcom nemožno vyvodiť ani z ustanovenia § 503 Obchodného zákonníka. V predmetnej právnej veci súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť v súlade s citovaným zákonným ustanovením, keď mu uložil povinnosť zaplatiť, o.i., zvyšok nesplateného úveru v sume XX.XXX,XX € (zosplatnená istina), zmluvné úroky z nej len do odstúpenia od zmluvy a zosplatnenia úveru. Potom, v ďalšom období, žalobcovi patria už len úroky z omeškania, keďže žalovaný nesplnil svoju povinnosť riadne a včas ani dodatočne v lehote poskytnutej mu žalobcom. Je irelevantné tvrdenie žalobcu, že po zosplatnení úveru do zaplatenia má dlžník stále jeho peňažné prostriedky v držbe, pretože už disponuje exekučným titulom a ďalšej ochrany sa môže domáhať v exekučnom konaní.

10.5. Na tomto mieste odvolací súd považuje za potrebné uviesť ešte nasledovné. Ako je uvedené vyššie predmetný právny vzťah medzi stranami sporu je založený na úverovej zmluve, ktorá ale nemá charakter spotrebiteľskej zmluvy, a tak sa riadi Obchodným zákonníkom. Pri úverovej zmluve, ktorá ale je spotrebiteľskou zmluvou, je notoriou, že sa vzťahy jej účastníkov riadia Občianskym zákonníkom. Základ je však rovnaký, úverový vzťah, závažné porušenie zmluvných povinností dlžníkom, odstúpenie od úverovej zmluvy veriteľom pre závažné porušenie zmluvných povinností dlžníkom, zosplatnenie úveru.

10.5.1. V tejto súvislosti (pri spotrebiteľskom vzťahu) odvolací súd poukazuje na rozhodnutie Krajského súdu v Trnave zo dňa 28.9.2015, sp.zn. 6 Co 587/2015, podľa ktorého keďže tento stav netrvá (stav trvania záväzku pred zosplatnením úveru), je zrejmé, že došlo k zmene záväzku, ktorá bola privedená omeškaním dlžníka (spotrebiteľa) a súčasne predčasným zosplatnením úveru zo strany veriteľa. Zmena záväzku prináša aj zmenu pomerov plnenia a aktivuje režim omeškania v spojení s využitím práva podľa ustanovenia § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka. K predčasnemu zosplatneniu záväzku došlo konaním veriteľa. Predčasné zosplatnenie úveru predstavuje jednostranný sankčný právny inštitút, ktorý umožňuje veriteľovi zmenou záväzku požadovať jednorazové, okamžité, vrátenie celej požičanej sumy. Rozdiel stavu výhody splátok a stavu jednorazového zosplatnenia úveru spočíva v tom, že veriteľ nemá nárok a spotrebiteľ nemá povinnosť vrátiť celú požičanú sumu naraz. Splácanie úveru v splátkach na strane veriteľa vyvoláva stav absencie požičanej sumy istiny, ktorá sa iba postupne vracia a spláca, za čo patrí veriteľovi úrok. Pri predčasnom a mimoriadnom zosplatnení úveru vzniká veriteľovi nárok na jednorazové vrátenie požičanej istiny úveru, vrátane úrokov kapitalizovaných ku dňu zosplatnenia úveru. Veriteľ teda navodzuje stav, v ktorom má právo získať okamžite späť celú sumu požičaných peňažných prostriedkov, v dôsledku čoho na jeho strane odpadá obmedzenie jeho práva na dispozíciu s istinou úveru. Ak teda nastal stav, kedy spotrebiteľ už nemá právny titul mať peňažné prostriedky u seba a tieto užívať, niet dôvodu na to, aby veriteľ inkasoval úroky, ktoré by mu patrili za stavu oprávnenej držby prostriedkov spotrebiteľom. V opačnom prípade by bol založený krajne nespravodlivý a ústavne nekomformný stav, kde spotrebiteľ by bol vystavený všetkým sankčným mechanizmami vynútenia povinnosti a plnenia a veriteľ by inkasoval úroky zo sumy, ktorú by mu spotrebiteľ na výzvu nevrátil. Jednorazovým zosplatnením vzniká spotrebiteľovi povinnosť jednorazovo vrátiť sumu požičaného úveru, navýšenú o kapitalizované úroky ku dňu zosplatnenia a počnúc prvým dňom omeškania spotrebiteľa ide o protiprávny stav založený sankčným jednostranným predčasným zosplatnením úveru. Ak napriek tomu existuje zmluvná úprava, ktorá s protiprávnym stavom stotožňuje aj odplatné nároky patriace len v právne súladnom stave, je táto právna úprava na škodu spotrebiteľa neprijateľne odchylná od zákona, čo zmluvnú podmienku podľa ustanovenia § 52, resp. § 53 ods. 1, ods. 5 Občianskeho zákonníka robí absolútne neplatnou. V protiprávnom stave patria zmluvným stranám len sankcie a na tento účel je kogentným určujúcim pravidlom ustanovenie § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka v spojení s § 3, § 3a nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z. Dohoda o platení úrokov za úver aj po jeho splatnosti spôsobuje, že takéto úroky v skutočnosti navyšujú cenu za užívanie finančných prostriedkov za obdobie do dohodnutej alebo predčasne vyvolanej doby splatnosti a zneisťujú sankčný mechanizmus úrokov z omeškania. Takto dochádza k obchádzaniu inštitútu iného plnenia na účely aplikácie ustanovenia § 3a ods. 2 uvedeného nariadenia, ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka.

10.5.2. Na podporu tohto záveru treba zdôrazniť rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 18.9.2012, sp.zn. IV. ÚS 476/2012 (ako to urobil už súd prvej inštancie), v ktorom ústavný súd konštatoval, že považuje za ústavne akceptovateľný výklad rozhodnutia krajského súdu, keď po zosplatnení úveru nastupuje režim platenia úrokov z omeškania a nie už úrokov z úveru. Odvolací súd zdôrazňuje aj na stanovisko č. 1/2019 Občianskoprávneho kolégia Krajského súdu

v Bratislave zo dňa 1.3.2019 prijatého v zmysle § 17 ods. 3 písm. a/ zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov k otázke platenia zmluvných úrokov z úveru po zosplatnení spotrebiteľského úveru, podľa ktorého „V prípade plnenia zo spotrebiteľského úveru, zmluvný úrok odo dňa účinkov zosplatnenia úveru veriteľovi nepatrí. Veriteľ má právo na zaplatenie zmluvných úrokov len do vyhlásenia predčasnej splatnosti s tým, že následne už právo na dohodnutý úrok z úveru nevzniká, vzniká iba právo na úrok z omeškania. V opačnom prípade by na ťarchu spotrebiteľa dochádzalo k dvojnásobnému zaťažovaniu v podobe úrokov z úveru, ako i úrokov z omeškania, čo spôsobuje značnú nerovnováhu vo vzťahoch medzi účastníkmi.“

10.5.3. Zároveň odvolací súd považuje za potrebné poznamenať, že právo veriteľa (žalobcu) na priznanie úrokov z, do odstúpenia od úverovej zmluvy, nesplatenej výšky úveru mu upreté nebolo, keďže mu súd prvej inštancie priznal úrok vo výške 3,6 % p.a. z dlžnej sumy XX.XXX,XX €.

10.6. Pre úplnosť v tejto časti odvolací súd ešte odkazuje na čl. 2 ods. 1, ods. 2 C.s.p. a zdôrazňuje, že rozhodol v súlade s rozhodovacou praxou okresných súdov, krajských súdov, Ústavného súdu Slovenskej republiky.

10.7. Nadväzne na všetko uvedené v odseku 10 a jeho časti odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku, ktorým žalobu zamietol v časti týkajúcej sa zaplatenia zmluvného úroku vo výške 3,6 % ročne zo zosplatennej istiny od 6.2.2015 do zaplatenia, ako vecne a právne správny potvrdil (§ 387 ods. 1 C.s.p.).

11. Úroky z úveru za čas od 6.2.2015 do zaplatenia nemožno vyčíslieť, žalobca je úspešný vo výroku v poradí prvom, po rozhodnutí odvolacieho súdu vo výroku v poradí druhom, v prvej časti vo výroku v poradí treťom, a tak zostáva žalobca v konaní pred súdom prvej inštancie úspešný v celom rozsahu (100 %). Z tohto dôvodu odvolací súd mení rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku v poradí štvrtom (o trovách konania) a žalobcovi priznáva nárok na náhradu trov konania pred súdom prvej inštancie v rozsahu 100 % (§ 388 C.s.p.; § 470 ods. 1, ods. 2, § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 C.s.p.). O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie postupom podľa ustanovenia § 262 ods. 2 C.s.p.

12. Odvolací súd priznáva žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %, keďže čiastočný neúspech žalobcu ani v odvolacom konaní nemožno vyčíslieť (§ 470 ods. 1, ods. 2, § 396 ods. 1, § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 C.s.p.). Aj o výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie postupom podľa ustanovenia § 262 ods. 2 C.s.p.

13. Odvolací súd prijal rozhodnutie jednohlasne (§ 393 ods. 2 veta druhá C.s.p. v spojení s § 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

(1) Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

(2) Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 C.s.p.).

(1) Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

(2) Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

(1) Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

(2) Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

(1) Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

(2) Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 C.s.p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 C.s.p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 C.s.p.).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 C.s.p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C.s.p.).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 C.s.p.).